

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio secunda. Vtrum vna persona potuerit incarnatri sine alia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

Inf. d. 5. q. 1. art. 6.

modos quibus aliqua in supposito vniuntur. Quædam enim vniuntur constituendo vnam naturam, quedam vero non constituendo vnam naturam. Primum fit tripliciter. Primo ex corruptione omnium que vniuntur, sicut elementa in mixto. Secundo ex corruptione alterius solum, ut cum miscetur modicum de aqua in multo vino. Tertio saluatis omnibus his que vniuntur, ut ex materia & forma substantiali fit vna natura compositi; neuter autem istorum modorum competit incarnationi. Non enim natura diuina & humana transeunt in tertiam sicut elementa in mixto, nec vna in alteram (ut modica aqua posita in multo vino) sed manet vtraque saluata post vniõnem alioquin non esset vera incarnatio qua diceretur homo Deus, & Deus homo, nisi ambe remanerent nature. Item nec sic vniuntur ut eis saluatis fiat quedam tertia natura sicut fit ex vniõne materiae cum forma natura compositi, quia natura diuina & humana non possunt esse partes cuiusdam complexionis nature, quemadmodum materia & forma sunt partes nature completae, ideo &c.

12 Alia vero vniuntur in supposito non constituendo vnam naturam, quod fit dupliciter. Vno modo per inherentiã naturam ad naturam, & sic vniuntur accidentis substantiæ, & hic modus differt multum ab vniõne incarnationis, quia in carnatio est vniõ duarum naturarum quarum vtraque nata est constituere vnum suppositum, accidentis autem non est huiusmodi. Item vniõ accidentis ad substantiam est per inherentiã. Hoc autem arguit in subiecto potentia passiuam, quod exclusum est ab incarnatione, ideo &c. Alio modo vniuntur aliqua per inuisionem non constituendo nouam naturam, sicut inseritur ramus sipitri, non enim constituitur noua natura nisi continuatione preexistentium, sicut e contrario quando continuu diuiditur in plura eiusdem rationis non est ibi noua generatio, sed preexistens diuisio.

13 Et hic modus est in vno dissimilis incarnationi, quia est ibi vniõ similis cum simili ratione, cuius est ibi continuatio, & non solum contactus: hoc autem exclusio (quod & in proposito excludi potest rationabiliter, quia quod potest natura creata respectu similis secundum speciem, hoc potest natura diuina propter suam illimitatam perfectionem respectu nature create & dissimilis) totu residuum est simile, natura enim diuina & humana non consistunt vnam naturam, vniuntur autem per modum inuisionis, quam facit ordo, non situs: secundum enim beatum Augustinum quod facit situs in corporalibus hoc facit ordo in spiritualibus. Et ideo sicut mediante contactu, vel situ ramus inseritur arbori, & efficiuntur vnum secundum suppositum. Sic mediante ordine quem habet natura creata ad diuinam essentiam, & ad diuinum suppositum, in quo est omnis ratio suppositi potest natura creata virtute diuina quasi diuino supposito insita in ipso substantificari. Huic autem concordat scriptura loquens de incarnatione Christi, vel de Christo incarnato, dicitur enim Apoc. 5. viciõ leo de tribu Iuda, radix Dauid: & 22. eiusdem, Ego sum radix & genus Dauid, stella splendida, &c. Ex quibus datur intelligi, quod sicut ex radice & ramo fit vnum per inuisionem, sic ex natura diuina tanquam ex radice, vel tronco & natura Christi humana sumpta de stirpe Dauid, tanquam ramo insito factus est vnus Christus per incarnationem, tanquam per inuisionem: vnde Iac. 1. vocatur verbum insitum, in mansuetudine inquit, suscipite insitum verbum: vbi glofa dicit verbum diuinum quod insitum est & seminatam in die redemptionis.

14 Ad primum argumentum dicendum quod incarnatio competit Deo ex tempore, non ex mutatione sui, sed creaturae, que dum assumitur mutatur non secundum locum, nec secundum aliquam formam absolutam, sed dicitur mutari in quantum suscipit nouum modum essendi cum priuatione proprii modi. Et si dicitur quod iste modus non dicit nisi quandam relationem ad quam non potest esse actio, dicendum quod verum est de actione creaturae, que non attingit ad respectum, nisi per fundamentum propter determinationem suam in modo agendi: Deus autem potest immediate super modum rei influendo, vel subtrahendo sicut ei placet.

15 Ad secundum dicendum quod Philosophi soli considerauerunt illud quod habet cursum nature, secundum quem non videmus substantiam spiritualem vniri corpori,

nisi per modum mouentis, vel per modum forme: Deus autem ad hoc non limitatur quin aliter possit facere.

16 Ad tertium dicendum quod Deum esse in rebus per essentiam, non tantum dicitur vno modo, sed dupliciter. Vno modo per communem exhibitionem sue essentia, quæ modus vocatur communis illapsus. & hic modus quum sit communis respectu omnium non sufficit ad incarnationem. Secundo modo per specialem illapsus, quæ quidam vocant circumincessionem, nos autem inuisionem, & hic modus non est communis omnibus, sed est proprius nature assumptæ, ideo &c.

17 Ad quartum dicendum quod indiuiduum & suppositum non se habent precise, sicut vniuersale & particulare, ita ut illud solum quod dicitur indiuiduum in omni genere dicat suppositum in genere substantiæ, quia materia & forma in genere substantiæ sunt quedam indiuidua, nec tamẽ sunt supposita. indiuiduum enim solum dicitur illud quod est singulare, seu vnum numero, in omni genere. Suppositum autem super hoc addit determinatũ modum essendi, videlicet quod sit completum in natura, & per se existens, & alteri non innitens, & isto modo essendi potest carere talis natura, licet non possit carere sua indiuiduatione.

QVÆSTIO SECUNDA.

Virum vna persona potuerit incarnari sine alia.

Tho. 3. q. 3. ar. 4.

Secundo queritur, virum vna persona potuerit incarnari sine alia. Et videtur quod non, quia per illud suppositum diuinum habet rationem, ut in quo aliud existit per quod per se subsistit, quia dependentiam inexistentis non determinat nisi per se subsistens, sed persona diuina est per se subsistens ratione essentia diuina, quæ est communis omnibus personis: in diuinis enim esse existentia est idem cum essentia, ergo nulla persona in diuinis potest terminare dependentiam nature assumptæ sine alia.

Inf. d. 5. q. 1. art. 6.

2 Item ad hoc vt persona possit assumere, non requiritur nisi vt sit insita virtutis, vt possit hoc facere, & infinita perfectionis, vt possit alterius dependentiam terminare, sed in his personæ diuinæ non distinguuntur, sed potius sunt vnum, ergo nulla persona potest aliquam naturam assumere sine alia.

3 Item in actu reciproco quicquid est principium actus est eius terminus, quia actus reciprocos ab eodem incipit & ad idem terminatur. Sed assumere est actus reciprocos, est enim assumere aliud ad se sumere, ergo cum quolibet persona sit principium talis actus, & non vna sine alia, videtur quod idem sit de termino.

4 Item nullus actus notionalis terminatur ad aliquod essentialiale, ergo nec actus essentialis ad aliquod notionaliale, sed incarnari est actus essentialis, ergo non terminatur ad personam.

5 IN contrarium arguitur, quia filius dicitur minor patre, Ioan. 14. Pater maior me est. Hoc autem non esset si filio assumente naturam humanam, pater similiter assumptis set. tunc enim patri filius esset æqualis secundum naturam humanam, sicut est secundum diuinam, ergo filius sic assumptis naturam humanam quod non pater.

6 RESPONSI O. Dicendum quod licet incarnare (id est, incarnationem facere) non possit vna persona sine alia, eo quod indiuisa sunt opera trinitatis, tamen incarnari, id est, carni vniri potest vna persona sine alia. Ad cuius euentiam videnda sunt tria. Primum est quod ad vniõnem personalem humanam nature cum diuina personam præexistit vniõ eiusdem nature humanam cum essentia diuina. Secundum est quod vniõ nature cum natura non sufficit ad vniõnem personalem nature cum persona: sed vltterius requiritur vniõ cum his que sunt propria personam in quantum persona. Tertium est quod illa vltterior vniõ est possibilis cum proprio vnus personam absque proprio alterius in quo consistit principalis titulus quæstionis.

Tho. 3. q. 3. ar. 2. Duran. inf. d. 5. q. 10.

7 PRIMVM patet premitendo prius differentiam quæ est inter suppositum diuinum & creati quæ talis est: licet enim vtrunque suppositum sit illud quod subsistit, tamen in creaturis suppositum non solũ est illud quod subsistit, sed etiã formalis ratio suppositi est per se subsistere, vel fundatur per se & conuertibiliter in proprietate per se subsistendi: in diuinis vero licet suppositum sit illud quod

Inf. d. 5. q. 1. art. 6.

substitit, tamen ratio formalis suppositi non est per se substituentia, nec fundatur in proprietate per se substitendi, sed est ad aliud esse & ideo per aliud est suppositum & per aliud substitit: est enim suppositum formaliter & completiue per proprietatem relatiuam, substitit autem non per proprietatem relatiuam, sed per essentiam vel substantiam. Cuius ratio est, quia substitere dicitur esse secundum perfectissimum modum essendi, sed perfectissimus modus essendi est esse in se vel ad se, hoc autem non conuenit alicui in diuinis nisi ratione essentie, quia per omnia alia, supposita diuina dicuntur ad aliud & non ad se, quare suppositum diuinum substitit per essentiam, & non per proprietatem relatiuam. Hoc etiam expresse vult beatus Aug. lib. 7. ca. 7. de trin. dicens, si Deus sic relatiue substitit, sicut relatiue gignit, & relatiue dominatur, iam substantia non est substantia, quia relatiuum est, sicut enim ab eo quod est esse appellatur essentia, ita ab eo quod est substitere substantiam dicitur. Absurdum est autem, ut substantia relatiue dicatur: omnis ergo res ad seipsum substitit quanto magis Deus? Si tamen dignum est, ut Deus dicatur substitere: quod addit Aug. aut quia substitere est sub alio existere, & sic non competit Deo, aut quia nobiliori modo substitit qua creatura, ut magis proprie dicatur substitere. Si vero aliquis esse ad aliud vocet substitere, abusive loquitur ignorans vim vocabuli, esse enim ad aliud quod est relatiuum in quantum huiusmodi non importat aliquam perfectionem sicut substitere importat, alioquin aliqua perfectio esset in vna persona que non esset in alia, cum aliqua relatio sit in vna persona, que non est in alia quod est inconueniens, substitere ergo in diuinis est vnicum & absolutum competens omnibus personis ratione essentie.

8 Ex hoc patet primum sic, per illud primo competit persone diuine vniri nature assumptae, per quod competit ei dependentiam nature assumptae terminare. Sed persone diuine competit terminare dependentiam nature assumptae ratione substantiae, vel essentie: ergo persone diuine primo competit vniri nature assumptae ratione essentie. Maior patet, quia sicut natura assumpta vnitur, quia dependet, ita persona assumens eam sibi vnitur, quia terminat eius dependentiam. Minor apparet ex suppositione prius declarata, scilicet quod persona diuina non substitit nisi per essentiam, vel ratione essentie, per illud autem per quod competit ipsi per se substitere competit ipsi per se primo terminare dependentiam inexistencie nature assumptae, & hoc est essentia (vt dictum est) quare &c.

9 Sed contra istam rationem insatur dupliciter. Primo, quia non oportet quod natura per quam suppositum substitit sit immediata ratio vnionis eius ad naturam que in eo existit: verbi gratia, color existit in corpore quod est suppositum alterius generis, ratio tamen vnionis coloris & corporis non est immediate natura corporis per quam substitit, sed superficies mediante qua color est in corpore, a simili possit videri, quodlibet persona diuina substitit per essentiam, & per eam terminat dependentiam nature assumptae, tamen non oportet quod essentia sit prima & immediata ratio talis vnionis, sed poterit esse proprietates relatiua, & ita vnio nature assumptae ad naturam diuinam est mediante vnione eiusdem ad proprietatem relatiuam sicut vnio colorum ad corpus est per superficiem.

10 Secundum quia natura humana non vnitur persone diuine nisi quia ipsa amittit propria personalitatem, & induit aliam, ergo secundum hoc vnitur prius & immediatius secundum quod magis attenditur personalitas, sed personalitas in diuinis magis attenditur secundum proprietatem relatiuam quam secundum essentiam, ergo natura humana prius & immediatius vnitur persone diuine per proprietatem relatiuam quam per essentiam.

11 Ad primum istorum dicendum quod non est simile de colore in corpore, & de natura assumpta, & persona assumente, quia quod color sit in corpore quod est suppositum alterius generis hoc competit ei per naturam, natura enim coloris non est per se existens, sed in aliquo (scilicet in corpore) est enim naturalis qualitas corporis, & ideo in inhaerentia coloris ad corpus non solum attendenda est eius dependentia, sed eius specialis natura ad quam consequitur specialiter modus dependentiae, qui est vt ea que naturaliter insunt corpori insunt ei quodam ordine vnum me-

diante alio & ob hoc color inest corpori mediante quantitate, sed substitentia completa vt pote natura humana que de se nata est constituitur suppositum non existit in alio per aliquam dependentiam naturalem non existit in alio ad illud, sed per hoc solum quod priuatur propria substitentia, & ideo nihil primo sibi respondet in persona in qua existit, nisi illud per quod ipsa persona substitit, & hoc est natura diuina.

12 Ad secundum dicendum quod cum personalitas humanae nature, & cuiuslibet alterius nature create consistat, vel saltem fundetur in proprietate per se substitendi, vt declaratum fuit nu. 7. quando natura humana amittit hanc proprietatem & suam personalitatem, & vnitur alteri persone, vnitur prius & immediatius secundum illud secundum quod illa persona supplet vicem personalitatis que nature debetur, hoc autem est per se substitentia, que competit persone diuine ratione essentie, & non ratione proprietatis relatiue, quauis personalitas formalis ei competit per proprietatem relatiuam, Et ideo non oportet quod secundum illud fiat prius & immediatius vnio secundum quod attenditur formaliter personalitas, quia ratio suppositi & persone aliter se habet in creaturis, & diuinis. Et sic patet primum scilicet quod ad vnionem personalem nature humane cum diuina natura.

13 SECVNDVM patet, scilicet quod ad vnionem personalem predictam vnio non sufficit, sed requiritur vlterior vnio quantum ad illa que sunt propria persone, quia vbi ratio formalis, & completiua suppositi, vel persone, non consistit in per se substitere, nec fundatur in proprietate per se substitendi, sed in aliquo superaddito, vnio per existentiam non sufficit ad vnionem personalem, sed requiritur vnio in aliquo superaddito. Sed ratio formalis & completiua suppositi seu persone diuine non consistit in per se substitere, nec fundatur in proprietate per se substitendi, sed consistit in proprietate relatiua, ergo ad vnionem personalem nature humane cum persona diuina non sufficit vnio per existentiam, sed requiritur vltior vnio per proprietatem relatiuam. Item omne illud quod competit alicui persone ratione essentie precise, competit omnibus, sed vnio per existentiam, vt scilicet inexistencia nature assumptae terminetur, vsque ad vnionem persone assumentis competit persone ratione sue essentie precise, per quam solum competit substitere, ergo talis vnio est communis omnibus personis sicut & essentia, secundum quam attenditur, quare impossibile est quod sufficiat ad personalem vnionem, cum persone diuine in personalitate distinguantur, requiritur ergo vltior vnio quantum ad proprietatem relatiuam, secundum quam personalitas formaliter completur, & sic patet secundum.

14 TERTIVM patet, scilicet quod illa vltior vnio est possibilis cum proprietate vnus persone absque proprietate alterius, & hoc sic. Si natura humana non possit vniri personaliter vni persone sine altera hoc esset vel ex habitudine personarum inter se, vel ex habitudine earum ad essentiam, non ex habitudine personarum inter se, quia illa habitudo est distinctionis & oppositionis, que magis operatur ad hoc quod vnio possit fieri cum vna persona & non cum altera quam ad oppositum, vt de se patet, que enim sunt distincta, & opposita, possunt alicui tertio vniri distincte vnum sine altero, nec ex habitudine personarum ad essentiam diuinam, quia in intimis vnitur persona diuina essentie diuine, quam natura assumpta vnitur ipsi essentie. Sed vnio quantumcumque intima persone diuine cum essentia diuina non facit quod in quocumque sit essentia diuina sit & persona personaliter, alioquin cum essentia sit in qualibet persona, quilibet persona esset in qualibet personaliter, & esset confusio personarum quod est inconueniens, quauis enim pater sit in filio, & e converso quantum ad essentiam, non tamen quantum ad esse personale, sed semper in eo distinguuntur, ergo nec naturam assumptam & vnitam diuine essentie, propter quantumcumque vnionem vel habitudinem personarum ad essentiam diuinam que est vnita oportet esse personaliter in qualibet persona, sed potest esse in vna sine altera. Ex predictis sequitur quod proprietates relatiuae aliquo modo differunt ex natura rei ab essentia diuina, quia

In q. 4.
lunius di.

In primo.
d. 7. q. 4.

quia cum essentia diuina vnitur natura humana assumpta, quo vnio non sufficit ad hoc quod natura assumpta sit vnio personaliter cum filio, & non cum patre & spiritu sancto. Sed vltra hoc requiritur vnio nature assumptæ cum proprietate filii, idcirco in hoc differt ex natura rei proprietates relatiua filii ab essentia communi.

15 AD primum argumentum dicendum quod ex sola per se subsistentia habet persona diuina, quod natura humana in ea existat. Sed vnio secundum existentiam non sufficit ad vnionem personalem, sed requiritur vltior vnio quantum ad ea que sunt propria persone, vt dictum est, & ideo non valet.

16 Ad secundum patet per idem, ad vnionem enim que est per existentiam nature assumptæ cum persona assumptæ sufficit quod assumens sit infinite virtutis, vt possit hoc facere, & infinite perfectionis, vt possit alterius dependentiam terminare. Sed in hoc non completur assumptio personalis, sed in vnione nature assumptæ cum eo quod est proprium personæ.

17 Ad tertium argumentum dicendum quod licet in omni reciproco oporteat quod aliquid vnus & idem sit principium actus & terminus, non oportet tamē quod omne illud quod est principium actionis sit terminus, verbi gratia contingit multos trahere nauem ad vnum solum ex ipsiis & ille solus dicitur trahere nauē ad se, quia solus ipse est terminus tractus, licet nō ipse solus sit principium tractus, sed omnes simul, & eodem modo in proposito, quia omnes persone simul quasi trahunt naturam humanam ad personalitatem solius filii, & ideo solus filius dicitur assumere, quia solus ipse est terminus tractus, licet ipse nō sit solum principium talis actus.

18 Ad quartum dicendum quod actus notionalis est actus productionis, nec terminatur nisi ad productū notionale, & similiter essentialis quādo est actus productionis non terminatur nisi ad productū essentialē. Incarnatio autem non est actus productionis, sed vnionis productorum, & talis actus potest indifferenter terminari ad vnionem essentialis cum essentiali, vel essentialis cum personalis, & sic fit, quia per incarnationem vnitur natura humana nature diuinæ & personæ.

QVÆSTIO TERTIA.

Vtrum plures persone possint assumere vnā naturam.

Henr. quodl. 6. q. 7. Tho. 3. q. 3. art. 6.

Tertio queritur, vtrum plures persone possint assumere vnā naturam. Et videtur quod nō, quia vna persona non potest assumere plures naturas: ergo nec plures persone vnā naturam, consequentia patet per simile: antecedens probatur, quia plura solo numero differentia non possunt esse in eodem & secundum idem. Sed due humanitates solo numero differunt, ergo non possunt esse in eodem vno supposito diuino, essent enim in eo secundum idem cum non sit ibi dare partem & partem.

2 Item que sunt plura in creaturis vniantur in Deo, sed nunquam est conuerso, quod illa que sunt plura in Deo vniantur in creatura, sed si plures persone diuine possent vnā naturam assumere plura in Deo vnirentur in creatura, quia plures persone diuinæ in vna natura assumpta, ergo illud non est possibile.

3 Item si plures persone assumerent vnā naturā, aut ibi esset vnus homo, aut plures, non vnus, quia homo dicitur suppositum habens humanitatē, & vnus homo vnum suppositum. Sed plures persone sunt plura supposita & non vnum, ergo plures persone nō possent dici vnus homo, esto quod assumerent vnā humanitatem. Item nec plures, quia si stāte vnitate humanitatis assumptæ plures persone dicerentur plures homines, eadem ratione stāte vnitate diuinæ essentia plures persone dicerentur plures Dii: hoc autem est falsum, ergo & illud.

4 IN contrariam est: quia quecumque sunt naturaliter in vna persona sunt ex necessitate in omnibus personis, nisi oppositio relatiua impediatur, ergo quecumque sunt in vna persona non ex necessitate, sed voluntariē assumpta possunt esse in omnibus personis, nisi oppositio relatiua impediatur, nature autē assumptæ ab vna persona nihil opponitur relatiuē in aliis, ergo potest assumi ab eis, conse-

quentia probatur, quia sicut se habent ad necessariā communicationem illa que sunt in Deo naturaliter & ex necessitate. Sic se habent ad possibilem communicationem & non necessariam illa que sunt in Deo assumpta voluntariē.

5 **R**ESPONSIO. Circa questionem istā duo sunt vidēda. Primum est vtrum vna persona possit simul assumere plures naturas, & hoc implicatur in quodā argumento. Secundum est id quod principaliter queritur, scilicet vtrum plures persone possint simul assumere vnā naturam.

6 **Q**UANTVM ad primum articulum est sententia Doctorum satis concors, ferē enim omnes concordant quod vna persona potest assumere plures naturas eiusdem speciei, puta plures humanitates vel diuersarum specierum, puta humanitatem & aliquam aliam naturam dummodo sit assumptibilis. Cuius ratio est, quia effectus qui fit ab agente liberē, & non equatur sue cause potest pluries iterari, sed assumptio humanitatis vel cuiuscumque nature a persona diuina fit liberē, nec equatur sue cause, scilicet virtuti diuinę persone assumētis, nec virtuti effectiue, nec terminatiue, ergo potest pluries iterari.

7 **S**ECVNDVS articulus est magis dubius, & ideo circa ipsum procedetur sic, quia primō ponetur veritas questionis, & secundō ponetur impugnatio illius veritatis. Tertio confirmabitur veritas posita, & quarto soluentur rationes impugnantes veritatem. Quantum ad primum sciendum est quod natura assumptibilis potest dici vna dupliciter, scilicet vnitate singularitatis, vel vnitate personalitatis. Dicendum est ergo quod a pluribus personis diuinis potest assumi natura vna vnitate singularitatis, non autem vnitate personalitatis, id est, non in vnā personalitate. Primum patet, quia persone diuinę a nullo absoluto se excludunt, cum distinguantur solum relationibus. Sed natura assumpta est aliquid absolutum, ergo per hoc quod assumitur ab vna persona nō excluditur quin possit assumi ab alia. Secundū patet, quia persona assumens & natura assumpta sunt vnū secundum suppositum, sed plures persone diuinę nō possunt esse vnū vnitate suppositi, vel personalitatis, ergo natura assumpta a pluribus personis non potest esse vna vnitate personalitatis, sed habet plures personalitates, esset ergo talis natura vna secundum suppositum vel personam cum quolibet vna persona, ita quod persona assumēs & natura assumpta essent vnū secundum personā, sed eadem natura cum pluribus personis simul haberet plures personalitates, cum qualibet tamen per se haberet tantum vnā.

8 Quantum autem ad secundum sciendum quod aliquibus videtur contrarium propter multa. Primum est, quia infinitati nature attestatur quod vna & eadē sit in pluribus suppositis, vnde consuevit dici quod pluralitas suppositorum diuinorum cum vnitate diuinę nature prouenit ex illimitatione nature diuinę. Sed omnis infinitas & illimitatio repugnat creature, ergo nulla vna creatura creata sit potest assumi quod existat in pluribus suppositis.

9 Secūdo, quia dependentia nature creatę assumptę per se fitus terminatur per diuinum suppositum, quā terminaretur per proprium. Sed si natura creata constitueret proprium suppositum non posset simul esse in proprio supposito & in alieno, ergo fortiori ratione natura creata assumpta ab vno supposito diuino non potest assumi ab alio.

10 Tertio, quia sicut accidens naturaliter subsistentatur in supposito substantię, sic miraculosē natura humana subsistentatur in supposito diuino assumente eam, sed vnū accidens non potest naturaliter simul esse in pluribus suppositis creatis, ergo nec natura humana, miraculosē in pluribus suppositis diuinis.

11 Quarto, quia Ansel. de conceptu virginali expressē dicit ca. 7. quod tres persone non potuerunt vnū eundem hominē assumere. Et si dicatur quod ibi Ansel. accipit hominem pro supposito quod non est assumptibile, & non pro natura. Contra, quia ibidem concedit quod vna persona potuit assumere hominem, non autē tres persone. Sed primum non potest concedi accipiendo hominē pro supposito, sed solum pro natura, ergo secundū non negatur accipiendo hominem pro supposito, sed pro natura.

12 Deinde confirmanda est veritas prius posita (scilicet quod plures persone a nullo absoluto se excludunt,) &

DD 4 hoc

in primo.

Inf. d. 5. c. 5. m. 6.